

[Poulsgaard]

masser at vide om græske guder og deres kærlighedsforhold og den slags ting, men hvem pokker hun kan sælge det til, ved jeg ikke rigtig. Dér sidder sådan nogle unge mennesker, hendes kammerater, den 4. eller 5. januar og spiller kort kl. 3 om eftermiddagen. Ja, det er da dejligt, at vi er så velhavende et land, at vi har råd til, at den danske ungdom sidder på en ganske almindelig arbejdsdag og spiller kort. Men tænk på de arbejdstimer, der går til spil, og tænk på det, der kunne være produceret i stedet for. Men sådan er der jo så meget.

Og så forældrene, for det er jo forældrene, der er skyld i al landets ulykke. Det er jo disse forældre, der overhovedet ikke kan opdrage deres børn. Jeg vil da meget gerne medgive, at forældrene også har et stort ansvar for, at vi har denne disciplinkrise i folkeskolen. Det er da forkert at frikende forældrene. Jeg kan godt forstå de forældre, der har 2-3 børn eller 4, eller hvor mange de har, der bliver kaldt til det ene skolemøde efter det andet, så er der det problem, så skal man diskutere ditten, og så skal man diskutere datten, noget bagatelagtigt. Der er en lille gruppe venstreorienterede med fodformede sko og rigtig hårlængde og skægpragt, og hvad de nu ellers har, der har forberedt sig i god tid, de ved det hele, de kan hele lektien. De andre, der måske har en lille virksomhed eller står og knokler med noget samfundsnyttigt arbejde, er måske ikke så velformulerede eller så velforberedte, de bliver altså simpelt hen kulet ned af disse folk med de rigtige meninger, der kan trykke på de rigtige knapper. Der er ingenting at sige til, at forældrene efterhånden kører træet, når de sunde argumenter, de kommer med, den ene gang efter den anden bliver kulet ned af dem, der siger: vi alene vide. Den mentalitet breder sig jo ud over det ganske land.

Men selvfølgelig fritager det ikke forældrene for ansvaret for at følge med i, hvad der foregår i skolen. Man kunne ønske, at der var flere forældre, der virkelig ville bruge den tid og virkelig turde tale disse profeter midt imod, for så ville vi nemlig få en skole, der ville være i overensstemmelse med befolkningens ønsker. Det er jo fuldstændig rigtigt, som den konservative ordfører her var inde på, at efterhånden sker der en hel masse på skolen, men det dér med at lære,

det er snart det, der sker mindst af; man har elevdemokrati, og hvad pokker man har.

Man skal til at give eleverne noget ansvar. De skal til at erstatte det, de ødelægger i skolerne. Og jeg kan ikke se det mindste forkert i, at eleverne, i hvert fald fra 12-13 års alderen, skal vi sige 6-7. klasse, simpelt hen rydder op i skolen og gør skolen ren. De ville holde lidt selvjustits indbyrdes, når de vidste, at det var kammeraterne, der skulle holde det. Man skulle måske prøve at komme tilbage til, som det var før i tiden, hvor man ikke flyttede rundt hele tiden med én eneste vandring rundt i skolen, men hvor en klasse virkelig havde et klasseværelse, som den synes var dens eget klasseværelse, hvor den så virkelig kunne holde orden, så ville den også føle et større ansvar.

Så er der dette med disciplinær afstraffelse. Det er blevet sagt, at vi vil genindføre spanskkrøret, og jeg ved ikke, hvad der er blevet sagt. Ja, men har vi taget skade deraf, vi, der sidder herinde, der fik et rap af et spanskkrør? Jeg fik en på siden af hovedet hver eneste dag, da jeg gik i skole. Jeg fortjente nok også hver en lussing, jeg fik, det vil jeg da gerne medgive. Men hvad er samfundskonsekvenserne af enten at have en lærerstab, der bliver frustreret, der får nerver af det, eller at en sådan knægt eller tøs fik én på torsken, når han eller hun har været uartig? Ja men er der så meget at sige til det? Nej, uha-uha-uha. Vi ser jo, at politibetjente mister stilling og hus og hjem, hvis de stikker sådan én en på torsken.

Skulle vi ikke prøve at erkende, at det gik ikke med alle de teorier og luftkasteller, og hvad man nu ellers har bygget op omkring skolen? Det blev jo ikke de søde og rare, de venlige og harmoniske børn, vi fik ud af den frihed. Man skal da ikke være for stor til at indrømme sine fejl, og, som hr. Halvgaard ganske rigtig sagde, overlad det til skolekommissionen, hvilket disciplinært afstraffelsesmiddel den ønsker at bruge. De røde marxister i København, der ønsker, at det skal være så frit, skulle lige tage en tur til Moskva eller et lignende sted, så skulle de se ordensregler for skoler.

Det er jo det, der er det ulykkelige ved det. Det er ulykkeligt, hvis vi andre i misforstået frisind og demokrati og alt det pladder siger: ja men uha, det er da så synd for lille Peter eller Lise, eller hvad de nu hedder.